

Sider nu at være kommen til Erkendelse af, at den direkte Beskatning i hvert Fald under visse Forhold har sine Fordele. Og det kan jo heller ikke nægtes, at det er en Beskatningsmaade, som er langt mere retfærdig end en hvilken som helst anden Skat; men det kommer selvfølgelig an paa, hvorledes man paaligner denne Skat; thi hvis man paaligner Skatten saaledes, som det her er foreslaaet, proportionalt med Indtægten, altsaa procentvis uden Hensyn til Indtægten Størrelse, saa er det jo sikkert, at den ogsaa vil komme til at virke noget uretfærdigt, idet det ligger i Sagens Natur, at de mindre Indtægter have forholdsvis langt mindre Gavn til at bære Skatten end de større, og Forholdet bliver endnu uheldigere, naar det er saaledes, at de mindre Indtægter gennem de store Forbrugs- og Toldstatter, vi have, allerede ere meget stærkt belastede i Forvejen. Saa bliver, siger jeg, Forholdet endnu uheldigere, naar man ikke vil gaa til en stigende Skala, den er jo nemlig ikke anvendt. Den fremkommer nok til en vis Grad af sig selv, kan man sige, gennem et forøget Forbrug af toldpligtige Varer. Dette betyder jo ogsaa en større Indtægt, og meget af dette Forbrug kan til en vis Grad komme ind under Begrebet: Lüksusforbrug eller et overdaadigt Forbrug, som ikke kan siges at være nogen absolut Nødvendighed for de paagældende, om man end maa indrømme, at deres Skatter derved i nogen Grad blive stigende. Regeringen har valgt i sit Forslag det Princip, som jeg for min Del kan tiltræde og anerkende, nemlig at foreslaa en Beskatning baade af Indtægten og Formuen. Man opnaar sikkert derved i nogen Grad at ophæve den Uretfærdighed, det vilde være, uanset om man bruger proportional eller stigende Skala, at anvende de samme Skattesatser paa alle Indtægter uden Hensyn til, hvorfra de skrive sig. Det er allerede fremhævet af det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen), og jeg kan i saa Henseende ganske tiltræde de Bemærkninger, han gjorde derom. Forholdet indeholder jo Bestemmelser om Skattefrihed for en Del Beløb, for Rjøbenhavns Bedkommende af de første 600 Kr. og dernæst et Afdrag for Børneantallet, hvilket Afdrag dog ikke kan gøres større end 300 Kr., altsaa et samlet Afdrag af 900 Kr., for Købstæderne er det samlede Afdrag sat til 750 Kr. og for Landet til 600 Kr. Man har i Motiverne anført, at dette Afdrag skulde betegne et Eksistensminimum, og at det derfor burde være skattefrit. Hvis man vil betegne disse Beløb som Eksistensminima, kan det ikke nægtes, at Regeringens

Medlemmer, der have forelagt dette Lovforslag, savne en Del Indsigt i, hvad Befolkningen behøver for at kunne leve blot nogenlunde tarveligt; thi det er sikkert, at en tjøhavnst Familie med tre Børn eller maaste mere med en Indtægt af 900 Kr. i de allerfleste Tilfælde vil komme til at leve endog saa meget tarveligt, for ikke at sige, at den paa adskillige Punkter vil komme til at lide Nød. Man vil kunne møde mig med den Indvending: Ja, men der er ikke saa faa Menneſker med en endnu større Børneskole, som maa nøjes med endnu mindre. Det kan godt være; men naar man fastslaar officielt et Eksistensminimum, mener jeg dog, at man bør gaa saa højt, at man kan sige: Her have vi i Virkeligheden fritaget en Indtægt for Skat, som kan siges kun at være lige tilstrækkelig til i hvert Tilfælde at føre en tarvelig Husholdning. Det kan man ikke sige, at de nævnte Beløb repræsenterer, og det uden Hensyn til, om man tager Rjøbenhavn, Købstæderne eller Landet. Det er derfor sikkert rigtigt, at det vil være nødvendigt, naar man vil fritage et Minimum for Skat, saa at gaa et Stykke højere end der er foreslaaet af Regeringen. Karakteristisk er det i øvrigt, at man ved Udarbejdelsen af Lovforslaget eller Motiveringen af det ikke har kunnet undlade at bestæftige sig med det Spørgsmaal, jeg nys nævnte, nemlig Spørgsmaalet om den stigende Skala, og har været saa meget mere tvungen til at gøre dette, som det er utvivlsomt, at dette Lovforslag paa væsentlige Punkter henter sine Monstre fra Preussen, for hvis Statsindkomstskat man har accepteret den stigende Skala, men da man ikke vilde gøre det her, har man baaret sig ganske siffigt ad, kan man sige, ved at operere med disse Minimumssummer, som skulle være skattefrie. Man argumenterer først saaledes, at disse Summer repræsenterer Eksistensminima og derfor bør være skattefrie; men naar man nu skal til at forsvare, hvorfor man ikke har brugt den stigende Skala, fortæller man, at denne stigende Skala alligevel er til Stede og begynder at operere med disse Tal. Efter dem vil Statteprocenten i Virkeligheden alligevel blive stigende, siger man; thi naar man fradrager de første 900 Kr. i Rjøbenhavn, 750 Kr. i Købstæderne og 600 paa Landet, saa vi virkelig en stigende Skala, der fremkommer paa den Maade, at paa en Indtægt af 1,000 Kr. i Rjøbenhavn blive kun de 10 pCt. skattepligtige, men 90 pCt. skattefrie, af 10,000 Kr. fradrages 9 pCt. og af 100,000 0,9 pCt. Man vil herefter, naar man fastholder Hovedtalene 1,000, 10,000 og 100,000, saa en Skatteprocent af 0,18, 1,14 og 1,24, og saa siger